



The Mazhavar in Sangam Literature

Dr. C. Parameswari*,

Associate Professor, Tamil Research Centre, Alagappa Government Arts College, Karaikudi-3.

*Corresponding Author: parameswaric699@gmail.com.

Article Info: Received on 23-Feb-2026, Revised on 27-Feb-2026, Accepted on 27-Feb-2026, Published on 01-March-2026

ABSTRACT

This research explores the historical and cultural significance of the Mazhavar community as depicted in Sangam Literature. Residing in the Mazhanadu region between the Kolli Hills and the Kollidam River, the Mazhavar were a martial community renowned for their distinct aesthetics, including curly hair adorned with Kadamba flowers and peacock feather garlands. The study highlights their military prowess, specifically their expertise in archery and the maintenance of elephant and horse cavalries. Key cultural practices are examined, such as the Poondhodai festival for martial graduation and the tactical use of termite mound soil to remain silent during night raids. Furthermore, the paper discusses their leadership under figures like Athiyaman Neduman Anji and Valvil Ori, their ritualistic sacrifices to the goddess Kotravai, and their lifestyle as both warriors and highway robbers.

KEYWORDS: *Mazhavar, Sangam Literature, Mazhanadu, Tiruchirappalli, Kolli Hills, Poondhodai Festival, Athiyaman Neduman Anji, Valvil Ori, Kotravai, Cattle Raiding, Ancient Tamil Warfare, Paalai Landscapes.*



Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder

Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons

Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

சங்க இலக்கியத்தில் மழவர்

*முனைவர் சி.பரமேஸ்வரி, இணைப்பேராசிரியர், தமிழ் உயராய்வு மையம்,

அழகப்பா அரசு கலைக் கல்லூரி, காரைக்குடி-3.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

மழவர், திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் கொல்லி மலைக்கும் கொள்ளிடத்திற்கும் இடையிலுள்ள மழநாட்டில் வாழ்ந்தனர். வெண்கடம்பு மற்றும் பல்வேறு மலர்களைத் தங்களின் சுருண்ட கூந்தல் பொலிவுறும்படி சூடிக்கொண்டனர். மயில் சிறகினைத் தொடுத்து மாலையாக அணிந்துகொண்டனர். போர்த்திறம் மிக்க பகைவர்க்கு அச்சத்தை உண்டாக்கக்கூடிய யானை, குதிரைப் படைகளைப் பெற்றிருந்தனர். வில்லாற்றலில் வல்லவராகிய இவர் படைக்கலப் பயிற்சி பெற்றதும் அரங்கேற்றமாகிய பூந்தொடை விழாவினை நிகழ்த்தினர். மழவர்களின் படைத்தலைவர்களாகப் பல் யானைச் செல்கெழுக்குட்டுவன், ஆடுகோட்பட்டுச் சேரலாதன், அதியமான் நெடுமானஞ்சி, வல்வில் ஓரி ஆகியோர் திகழ்ந்தனர். பகை நாட்டாரிடத்து ஆநிரைகளைக் கவர்ச் செல்லுமிடத்து இருமல் ஏற்பட்டால் அதைத் தீர்த்திடும் மருந்தாகப் புற்றுமண்ணை வாயில் அடக்கிக் கொண்டனர். ஏனெனில் பகைநாட்டார் தம் வரவினை அறியாதிருக்க இத்தகையச் செயலை மேற்கொண்டனர். கொடிய பாலை நிலத்தினைக் கடந்து சென்று இரவுநேரத்தில் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து கொண்டு விடியற்காலத்தில் தம்மூர் புகுவர். ஆநிரைகளைக் கைப்பற்றி வெற்றி பெற்ற நிலையில் கொற்றவை எழுந்தருளியிருக்கும் வேப்பமரத்தின் முன்னிலையில் ஆவினை வாளால் வெட்டிப் பலி கொடுப்பர். வழியிடைச் செல்வோரை அலறத்தாக்கி, அவரிடத்துள்ள பொருள்களைக் கொள்ளையிடும் ஆறலைகள்வராகவும் திகழ்ந்தனர். பசுவின் ஊன், இனிப்புச் சுவை மிகுந்த பண்ணியாரம், ஊனுடன் துவரை கலந்து அரைத்த துவையல், ஊன் கலந்த சோறு ஆகியவற்றை விரும்பி உண்டனர்.

முன்னுரை

சங்க இலக்கியங்கள் உலகத்தில் வாழ்கின்ற மக்களுக்கெல்லாம் உடலும் உள்ளமும் உணர்வும் போலத் திகழக்கூடியன. இவை ஆன்ற விந்தடங்கிய கொள்கைச் சால்புடைய புலவர்களால் பாடப்பெற்றவை. பண்டைக் காலத்துத் தமிழ்ச் சான்றோர், மாந்தர் வாழ்வியலை அகம், புறம் என்று இரண்டாகப் பாகுபடுத்தினர். அகப்பொருள் மக்கள் வாழ்வியலுக்கான குறிக்கோள்களையும் புறப்பொருள் அக்குறிக்கோளை எய்துதற்கான கருவிகளாகவும் திகழக்கூடியன. இத்தகையப் பண்டைய இலக்கியங்களுள் பெருநில வேந்தர்களைப் பற்றி அல்லாமல் போர் மறவரான மழவரைப் பற்றிய செய்திகளும் காணக்கிடக்கின்றன.

மழவர்

மழவர், காவிரியாற்றின் வடகரையில் திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் கொல்லிமலைக்கும் கொள்ளிடத்திற்கும் இடையில் மழகாடு என்னும் பகுதியில் வாழ்ந்தனர். கொங்கு நாட்டிற்கு அருகில் ஒரு சிறுநிலப்பகுதி மழவர்களின் தாயகமாக இருந்தாலும் நாடோடி வாழ்வை மேற்கொண்டனர். இம்மழவர் குறித்து கா.கோவிந்தன், “தமிழகத்து மறவர் குலங்களுள் அதியர், ஆவியர், ஓவியர், தொண்டையர், வேளிர் என்ற இவ்வைங் குலத்தவரும் தத்தமக்கென ஒவ்வோர் அரசு அமைத்துக் கொண்டு நாடாண்ட அரசு இனத்தவராவார். கொங்கரும் பூழியரும் தனியரசு அமைத்து ஆண்டவராயினும், ஆனிரை ஓம்புதலாம் ஒரு தொழில் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தவராவார். மழவர், இவ்விருவகையுள், எவ்வகையுளும் சேர்ந்த வரல்லர். சோழப் பேரரசின் உள்நாட்டுத் தலைநகராகிய உறையூர்க்கு மேற்கில், காவிரியாற்றின் வடகரையில், கொங்கு நாட்டிற்கு அணித்தாக, மழநாடு எனவும், மழகொங்கம் எனவும் பெயர் பூண்டிருந்த ஒரு சிறு நிலப்பகுதியே மழவரின் பிறப்பிடமாம் என்றாலும், அவர்கள், ஆங்கு நிலைத்த வாழ்வு மேற்கொண்டிராது நாடோடி வாழ்வையே பெரிதும் விரும்பி மேற்கொண்டிருந்தனர்”¹ என்பர்.

மழவர், ஆட்டுக்கிடாயின் கொம்பினைப் போன்று சுற்றிச்சுருண்ட பிடரியை மறைக்கும் தலைமயிரினை உடையவர். அதில் செந்நிறக் கிளைகளையும் கருமையான அடிப்பகுதியையும் உடைய வெண்கடம்பின் பூங்கொத்துக்களையும் பொன்னிறம் வாய்ந்த பூக்களையும் தலைமயிர் பொலிவுபெறும்படி சூடிக்கொள்வர். சிவந்த கண்களை உடையவர். பிறருடைய தோள்கள் வடுப்படுத்தக் கூடிய அளவிற்குப் பெரிய தோள்களையுடையவர். மயிலின் சிறகால் தொடுக்கப்பட்டுள்ள மாலையணிந்தவர். இச்செய்திகளை,

“கருங்கான் மராத்து வாஅன் மெல்லிணர்

சுரிந்துவணர் பித்தை பொலியச் சூடி “

(அகநா.127:13-14)

“ கழற்கால் மழவர் “

(மது.காஞ்.395)

“மைபடு பெருந்தோள் மழவர் “

(மது.காஞ்.687)

“வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி யொண்கழல் “

(அகநா.1:1)

“தகர் மருப் பேய்ப்ப்ச் சுற்றுபு சுரிந்த

சுவன்மாய் பித்தைச் செங்கண் மழவர் “

(அகநா. 101:4-5)

“தோகைத் தூவித் தொடைத்தார் மழவர்”

(அகநா.249:12)

என்பன புலப்படுத்தும். மழவர், தங்களின் சுருண்ட கூந்தல் பொலிவுறும்படி வெண்கடம்பு போன்ற பல்வேறு மலர்களைச் சூடிக் கொள்வதோடு மயில் சிறகினைத் தொடுத்து மாலையாக அணிந்து கொள்வதையும் அறியமுடிகிறது.

படைத்திறன்

தலையாலங்கானத்துப் பாண்டிய நெடுஞ்செழியன், பிறர் தோள் குற்றப்படுவதற்குக் காரணமான பெரிய தோள்களையுடைய மழவரைக் கெடுத்து, அவர்கள் போர்க்களத்தில் விட்டுச்சென்ற ஏந்திய கொம்பினையுடைய யானைகளையும் பகைவர் நாட்டில் கைக்கொண்டு வந்த பாய்ந்து செல்லக்கூடிய குதிரைகளையும் உடையவன்,

“மைபடு பெருந்தோள் மழவ ரோட்டி

இடைப்புலத் தொழிந்த ஏந்துகோட் டியானை

பகைப்புலங் கவர்ந்த பாய்பரிப் புரவி”

(மது.காஞ். 687-689)

மழவர், வலிமை வாய்ந்த பெரிய தோள்களையுடையவர். “மழவர் தோற்றோடுவார் விட்டுப்போன யானைகளும் என்றமையால் இவர் யானைப்படையை மிகுதியாக உடையர் என்பது போதரும்”² பகைநாட்டாருடன் போருக்குச் சென்று அந்நாட்டிலிருந்து கைப்பற்றி வந்த குதிரைகளையும் உடையவர்.

ஆவி என்னும் மன்னன், பகைவர்களுக்கு அச்சத்தையுண்டாக்கும் குதிரைகளையுடைய மழநாட்டு மறவர்களைப் போர்க்களத்தில் வென்று, அவர்களைப் புறமுதுகிட்டு ஓடச்செய்த போர்த்திறமுடைய வேளிர்குலத்தைச் சார்ந்தவன்.

“உருவக் குதிரை மழவ ரோட்டிய

.... நற்போர் நெடுவே ளாவி”

(அகநா. 1:2-3)

என்பதால் மழவர்> போர்த்திறம் மிக்க பகைவர்க்கு அச்சத்தை உண்டாக்கக் கூடிய யானை, குதிரைகளைப் பெற்றிருந்தனர். ஆவி என்னும் குறுநில மன்னனுடன் போரிட்டமையும் புலனாகிறது.

இசைக்கருவிகளை வணங்குதல்

வீரக்கழலணிந்த காலினையுடைய மழவர்முன் கொட்டும் பூவால் ஒப்பனை செய்யப்பட்ட வீரமத்தளம் என்பதை,

“..... கழற்கால் மழவர்
பூந்தலை முழவின்”

(மது.காஞ். 395-396)

என்பது உணர்த்தும். இதில் இடம்பெறும் “பூந்தலை முழவு- வீரமத்தளம், அவை முரசு, நிசாளம், துடுமை, திமிலை என்பனவாம். இவற்றிற்கு மறவர்கள் பூ முதலிய சூட்டி வணங்குதல் மரபாகலின் பூந்தலை முழவு என்றார்”³.

பூந்தொடை விழா

போர்க்களத்தின்கண் பகைவர்களை வென்று அழித்து விரைந்து செல்லக்கூடிய குதிரைகளையுடைய வீரக்கழலால் பொலிவு பெற்ற போர் மழவர் அம்பு தொடுத்தற்குரிய பூந்தொடை விழாவினை நிகழ்த்தினர்.

“..... கறுத்தோர்

தெம்முனை சிதைத்த கடும்பரிப் புரவி

வார்கழல் பொலிந்த வன்கண் மழவர்

பூந்தொடை விழவு”

(அகநா. 187 : 5-8)

மழவர், அஞ்சாமை மிக்கவர். அவர்கள் படைக்கலப் பயிற்சி பெற்றதும் சில நாட்கள் அரங்கேற்று விழா நடத்துவதுண்டு. இதனைப் பூந்தொடை விழா என்பர். இப்பூந்தொடை விழாவினை “படைக்கலப் பயிற்சி பெற்ற வீரர்களை அரங்கேற்றும் விழா”⁴ என்றும் “தொடை விழா - மறவர் மக்கள் முதன்முதலாக அம்பு தொடுத்தற்பொருட்டு நிகழ்த்தும் ஒரு திருவிழா”⁵ என்றும் கூறுவர்.

மழவர்களின் படைத்தலைமைகள்

மழவர்களின் படைத்தலைவர்களாகப் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், ஆடுகோட்பட்டுச் சேரலாதன், அதியமான் நெடுமானஞ்சி, வல்வில் ஓரி ஆகியோர் திகழ்ந்தனர்.

பல்யானைச் செல்கெழுக்குட்டுவன்

பல்யானைச் செல்கெழுக்குட்டுவன், குட்ட நாட்டில் வஞ்சி நகரை ஆட்சி செய்து வந்தான். குட்டுவன் படையில் ஏனைப் படைகள் பலவற்றிலும் யானைப் படையே சிறந்திருந்தலால் பல்யானைச் செல்கெழுக்குட்டுவன் என்று சான்றோர் வழங்கும் சிறப்பைப் பெற்றிருந்தான். சேர நாட்டிற்குக் கிழக்கிலுள்ள கொங்குநாடு குட்டுவனது முன்னோர் காலத்திலிருந்து சேர வேந்தனின் ஆட்சியில் இருந்தாலும் அங்கிருந்து காவல் புரிந்த வேந்தர் சிலர், அயலில் இருந்த குறுநிலத்தவர்

சிலரைத் துணையாகக் கொண்டு பாலைக்காட்டு வழியாகக் குட்டநாட்டில் புகுந்து குறும்புகள் செய்தனர். குட்டுவரும் பூழியரும் நிறைந்த பெரும்படையொன்றைக் கொண்டு குறும்பு செய்த கொங்கரைக் குட்டுவன் வெருட்டிச் சென்று மேல் கொங்கு, கீழ் கொங்கு எனப்படும் இரு கொங்கினையும் கைப்பற்றித் தன் அரசியல் ஆணைவழி நிற்கச் செய்தான். அப்போது கீழ் கொங்கு நாட்டில் தாராபுரம் எனப்படும் ஊர் 'வஞ்சி' என்ற பெயருடன் சிறப்புற்றது. "அந்நாளில் கொங்கு நாடு நீர் வளங்குன்றி முல்லை வளமே சிறந்து நின்றது. அதனால், அங்கு வாழ்ந்தவர் அனைவரும் ஆ காத்து ஓம்பும் ஆயர்களாகவே இருந்தனர். கொங்கு நாட்டில் காவிரியின் வடகரையில் வாழ்ந்த மழவர் பலர் தெற்கில் கீழ் கொங்கு நாட்டில் வந்து குடியேறியிருந்தனர். அவர்கள் மறப்பண்பு சிறந்து நின்றமை அறிந்து கீழ் கொங்கு நாட்டில் வாழ்ந்த வேளிர் பலர், அவர்களைத் தமது படைமறவராகக் கொண்டிருந்தனர் கொங்கு நாட்டைக் குட்டுவன் அகப்படுத்தி, அங்கு வாழ்ந்த மழவரும் அவன் ஆணைவழி நிற்பாராயினர். அவர்கள் போர்த்துறையில் சிறந்து குட்டுவன் பாராட்டும் சிறப்பும் எய்தினான்."⁶

பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் என்ற சேர மன்னனிடம் மழவர்படை தனித்திருந்தது. பலவகைப் போர்க்கண்ணியெல்லாம் குவியச் சூடிய மழவர்க்குக் கவசம் போன்றவன்.

“குவியற் கண்ணி மழவர் மெய்ம்மறை”

(பதி. மூன்றாம் பத்து. 1:24)

மழவர் வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை எனப் போர்களுக்குரிய கண்ணிகளை அணிந்தனர். "வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை, வாகை எனப் போர்க்கண்ணி பலவாதலால், அவற்றை யணியும் மழவரை "குவியற் கண்ணி மழவர் என்றார்."⁷

ஆடுகோட்பட்டுச் சேரலாதன்

ஆடுகோட்பட்டுச் சேரலாதன் வஞ்சி நகரில் இனிதிருக்கும்போது கிழக்கில் கொல்லிமலைக்கும் காவிரிக்கும் இடையிலுள்ள நாட்டில் மழவர் வாழ்ந்தனர். தெற்கில் வேளிர்கள் வாழும் நாடுகளைச் சூறையாடிக் குறும்பு செய்யத் தலைப்பட்டனர். பாலைக்காட்டையொட்டிய மேலைமலை நாடாகிய நெடும்பொறை நாட்டை அடுத்திருக்கும் ஈரோடும் அதனை உள்ளிட்ட பகுதியும் குறும்பு நாடும் சேரர் ஆட்சியில் இருந்தன. மழவருள் சிலர் சேரர் ஆட்சியில் தலைவராகவும் தானை மறவராகவும் இருந்தனர். ஆயினும், மழவரது குறும்பு நாளடைவில் மீகொங்கு நாடாகிய ஈரோடும் அதனை உள்ளிட்ட நாட்டிலும் பொறை நாட்டிலும் பரவத் தலைப்பட்டது.

சேரலாதன், இம்மழவரது குறும்பை அடக்க வேண்டித் தன் தானை மறவர்களைப் பொறைநாட்டின் வழியாகக் கொங்கு நாட்டில் செலுத்தி மழவர்களை ஒடுக்கினான். மழவர்கள் சிறந்த குதிரை வீரர்கள். அதனால், அவர்களை அறவே பகைத்து ஒதுக்குவது வேண்டத்தக்கதன்று

என்பதைத் தேர்ந்து அவர்களை வளைத்துப் பற்றித் தனக்கு அடங்கித் தன் ஏவல்வழி நிற்குமாறு விரும்பினான். அதனால் மழவர்களுக்குத் துவரைத் துவையலும், ஊன் கலந்து அட்ட சோறும் மிக்க விருப்பமானவை. அவற்றை நல்கி, தன் தானை மறவராகக் கொண்டு, பின்னர் நிகழ்ந்த போர்கள் பலவற்றிலும் அவர்களுக்கு மெய்ம்மறையாய் நின்று அன்பு செய்தான். அதனால் மழவர்கள் குறும்பு செய்வது தவிர்ந்து நண்பர்களாய் ஒழுகினர்.

மழவர் படைக்கு ஆடுகோட்பட்டுச் சேரலாதன், மெய்ப்புகு கவசம் போலத் திகழ்ந்ததை,

“..... மழவர் மெய்ம்மறை

குடவர் கோவே”

(பதி. பத். ஆறாம் பத்து. 55: 8-9)

என்பது புலப்படுத்தும்.

அதியமான் நெடுமானஞ்சி

மழவர், கணைய மரத்தை ஒத்த முழந்தாள் வரை நீண்ட வலிமை வாய்ந்த கைகளை உடையவர். உயர்ந்த வலிமையும் ஒளியுடன் திகழும் வேலையும் கொண்டவர். இத்தகைய மழவர்களுக்குத் தலைவன் அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்பதை,

“எழுமரங் கடுக்குந் தாடோய் தடக்கை

வழுவில் வன்கை மழவர் பெரும”

(புறநா. 90: 10-11)

“ஒளிறிலங்கு நெடுவேன் மழவர் பெருமகன்”

(புறநா. 88: 3)

என்பன புலப்படுத்தும். மழவர், தனித்த வலிமை வாய்ந்த படைகளை உடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

வல்வில் ஓரி

வல்வில் ஓரி, கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்த கொல்லிமலையையும் அதனைச் சார்ந்த கொல்லிக் கூற்றத்தையும் அரசாண்ட மன்னன். கைவண்மையில் சிறந்தவனாகிய வல்வில் ஓரி, போர் செய்வதில் வலிமை மிக்க மழவர்களின் தலைவன் என்பதை,

“..... வெம்போர்

மழவர் பெருமகன் மாவள் ளோரி”

(நற். 52: 8-9)

என்பது புலப்படுத்தும். "மழவர், காவிரியின் வடகரையிலே கொல்லிமலையின் தெற்கிலும் கிழக்கிலும் உள்ள மழநாட்டவர்; பண்டை நாளில் இம்மழவர் போர்த்துறையில் வன்மையும் சிறப்பும்

பெற்றுத் தமிழகம் முழுவதும் போர்ப்பீடு பெற்று விளங்கினர். இம்மழவர்க்குத் தலைவன் ஓரி"⁸
என்பதால் மழவர்களின் படைத்தலைவன் வல்வில் ஓரி என்பது புலனாகிறது.

ஆநிரை கவர்தல்

மழவர், இருமல் ஏற்படும்போது அதைத் தீர்க்கும் மருந்தாகப் புற்றுமண்ணை வாயில்
அடக்கிக் கொள்வர். வலிமை வாய்ந்த நெருப்பு உமிழும் அம்பினை வில்லோடு சேர்த்து கையில்
பிடித்துக் கொள்வர். வெண்ணெய்யை வெளிக்கொணரும் தயிர் கடையும் மத்தினைக்
கவர்ந்துகொண்டு செருப்புகள் தேயக் கூடிய அளவிற்கு ஆநிரைகள் உள்ள இடம் தேடிச் செல்வர்.
பகைவரின் காவல் மிகுந்த இடங்களில் கன்றுகளையுடைய ஆநிரைகளைக் கொள்ளை கொள்வர்.

"வாய்ப்பகை கடியும் மண்ணொடு கடுத்திறல்

தீப்படு சிறுகோல் வில்லொடு பற்றி

நுரைதெரி மத்தங் கொளிஇ நிரைப்புறத்

தடிபுதை தொடுதோல் பறைய வேகிக்

கடிபுலங் கவர்ந்த கன்றுடைக் கொள்ளையர்"

(அகநா. 101 : 6-10)

என்பதில் இடம்பெறும் "வாய்ப்பகை கடியும் மண் என்றது இருமலைத் தீர்க்கும் மருந்தாகிய
மண்ணை என்க"⁹ என்பர். மழவர், பகைநாட்டினரிடத்துள்ள ஆநிரைகளைக் கவர்ச் செல்லுமிடத்து
இருமல் ஏற்பட்டால், அது மழவரின் வரவை வெளிப்படுத்துமாதலால் இருமலைத் தீர்த்திடும்
மருந்தாகப் புற்றுமண்ணைப் பயன்படுத்தினர். ஏனெனில் பகைநாட்டார் தம் வரவினை அறிந்து
கொள்ளக் கூடாது என்பதற்காக இத்தகையச் செயலை மேற்கொண்டனர்.

கோட்டை வீரராகிய வெட்சியர், ஒப்பற்ற மணி மாறிமாறி ஒலிப்பதும் கடையாணி
இடப்பட்ட காம்பினையும் கூரிய முனை உடையதுமான நீண்ட வேலினையுடையவர். வில்லையே
ஏராகக் கொண்டு வாழும் வாழ்வினைக் கொண்ட சிறந்த அம்பினையுடைய கரந்தை வீரர்கள்
அவரைப் போர்முனையில் வென்று வெட்சி வீரர் கவர்ந்து சென்ற ஆநிரைகளை மீட்டு வந்தனர்.

"தனிமணி யிரட்டுந் தாளுடைக் கடிகை

நுழைநுதி நெடுவேற் குறும்படை மழவர்

முனையாத் தந்து"

(அகநா. 35 : 3-5)

இவ்வடிகளில் இடம்பெறும் "மழவர் - ஈண்டு வெட்சி மறவர், மழவர் கொண்டுபோன
ஆநிரையைப் போர்முனையில் மீட்டுவந்து பின் வெட்சியாரால் வீழ்த்தப்பட்ட மறவர் என்பது

கருத்து.¹⁰ மழவர், கரந்தை வீரருடன் போரிட்டு ஆநிரைகளை மீட்பதில் வல்லவராகத் திகழ்ந்தனர். கோட்டைகளிலும் வாழ்ந்தனர்.

மழவர், சீழ்க்கை ஒலி போன்று வில்லிலிருந்து செலுத்தும் அம்பினையுடையவர். இவர்கள் விடியற்காலையில் பசு கூட்டத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு, அச்சம் தரும் கொடிய பாலை வழியினைக் கடந்து செல்வர்,

**“வீளை யம்பின் விழுத்தொடை மழவர்
நாளா வய்த்த நாமவெஞ் சுரத்து”**

(அகநா. 131 : 6-7)

இவ்வடிகளில் இடம்பெறும் "வீளை - ஒருவகை யொலி. சீழ்க்கை யொலிபோன்றது. வில்லினின்றும் விடுபட்டு விரைந்து பாயும் அன்பினாலெழும் ஒலியையே ஈண்டு வீளை என்றான்"¹¹ என்பர். "வெட்சி மறவர் பகைவர் ஆன்களை இரவிலே கவர்ந்து விடியற்காலையிலேயே தம்மூர் புகுதல் மரபு."¹²

இவற்றால் மழவர், வில்லாற்றலில் கைதேர்ந்தவர். கொடிய பாலை நிலத்தைக் கடந்து சென்று இரவுநேரத்தில் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து கொண்டு விடியற்காலையில் தம்மூர் புகுதல் உண்டு என்பது பெறப்படுகிறது.

கூர்மையான படைக்கலன்களை உடையவரும் காலில் செருப்பினை அணிந்தவருமான மழவர், சிற்றூரில் வாழும் மக்கள் தம் தலைகளில் கைவைத்து அலறி அழும்படி, அவர்களுடைய கொழுத்த ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து சென்று, அவற்றைக் கொன்று தின்று, நீர் வேட்கை காரணமாகத் தெளிந்த சுனைநீரைப் பருகுவதை,

**“கலங்குமுனைச் சீறார் கைதலை வைப்பக்
கொழுப்பா தின்ற கூர்ம்படை மழவர்
செருப்புடை யடியர் தெண்கனை மண்டு”**

(அகநா. 129 : 11-13)

என்பது உணர்த்தும். மழவர், சீறார்களுக்குள் புகுந்து அங்கு வாழ்வோரின் ஆநிரைகளைக் கைப்பற்றிக் கொன்று தின்பதற்கான இடமாகச் சுரப்பகுதி திகழ்ந்தது பெறப்படுகிறது.

பலியிடுதல்

கரந்தை மறவரை வலிமையான வாளால் எறிந்து வீழ்த்தியும் அம்புகளை வில்லில் தொடுத்து எய்தி புறங்கொடுத்து ஓடச்செய்தும் அவர்க்குரிய பால் மிகுந்த ஆநிரைகளை அகப்படுத்திக் கொண்ட வெட்சி மறவர் அவற்றை அவ்வூரினின்றும் தொலைவின்கண் கொணர்ந்து குறிஞ்சி நிலத்தில் செலுத்தினர். பிறகு அவ்வெற்றிக்குப் பரவுக்கடனாக தம் தெய்வமாகிய கொற்றவை எழுந்தருளிய

பருத்த அரையினையுடைய வேப்பமரத்தின் முன்னிலையில் அத்தெய்வத்திற்குப் பலியாகத் தாம்
கொணர்ந்த ஆக்களுள் கொழுப்பேறிய ஆவினை வாளால் கொன்று அதன் குருதியை அம்மரத்தின்
மீது தெளித்து அதன் ஊனைப் பாறை நிலத்தில் புழுக்கித் தின்றனர்.

*“வயவாள் எறிந்து வில்லின் நீக்கிப்
பயநிரை தழீஇய கடுங்கண் மழவர்
அம்புசேட் படுத்து வன்புலத் துய்த்தெனத்
தெய்வஞ் சேர்ந்த பராரை வேம்பிற்
கொழுப்பா எறிந்து, குருதி தூஉய்ப்
புலவுப்புழுக் குண்ட வான்கண் அகலறை “*

(அகநா. 309 : 1-6)

இவ்வாறு வெற்றியை ஈட்டித் தந்த கொற்றவைக்குப் பலியிட்டு வணங்குதலை மரபாகக்
கொண்டனர். இறைவனிடத்து வரம் வேண்டி, நிறைவேறிய நிலையில் இறைவனை
மகிழ்ச்சிப்படுத்துவதற்காக விலங்குகளை உயிர்ப்பலி கொடுத்தனர். பலிகொடுத்தல் என்பது இந்து
சமய வழிபாட்டுச் சடங்குகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. மழவர், பகைநாட்டின் மீது
படையெடுத்துச் சென்று ஆநிரைகளைக் கைப்பற்றி வெற்றி பெற்ற நிலையில், அத்தகைய
ஆநிரைகளுள் கொழுப்பேறிய ஆவினை வாளால் வெட்டிக் கொற்றவைக்குப் பலி கொடுத்தமை
அறியமுடிகிறது.

ஆறலைத்தல்

மழவர், வழிப்போவார்க்குத் துன்பத்தைச் செய்யக் கூடியவர் என்பதை,

*“உறுகண் மழவர்
ஆறுசெல் மாக்கள்”*

(அகநா. 121 : 11-12)

என்பது உணர்த்தும்.

மாலை சூடியவரும் கொல்லும் தொழிலாகியத் தம் தொழிலன்றி வேறொன்றையும் கல்லாத
மழவர், ஆராய்ந்து செலுத்தப்படாத அம்பினை வில்லினின்றும் விடுவதால் பாலை நில வழியில்
செல்ல அஞ்சுவர்.

*“ஓராச் செந்தொடை ஓரீஇய கண்ணிக்
கல்லா மழவர் வில்லிடை விலங்கிய
துன்னருங் கவலை அருஞ்சுரம்”*

(நற். 387: 3-5)

என்பதில் "நாளும் போர்ப்பூவே சூடுதலின் கண்ணியணியாமை தோன்ற, ஓரீஇய கண்ணி"¹³ என்றும் "அம்பு தெரிந்து செலுத்தல் வில்வீரர் இயல்பாயினும், வல்லவனுக்குப் புல்லும் பொருபடை என்றற்கேற்ப, ஆராய்வின்றிச் செலுத்தும் அம்பு என்பார் "ஓராச் செந்தொடை"¹⁴ என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. வழிச் செல்வாரிடத்து அம்பினை எய்தி வழிப்பறிக் கொள்ளையிடுவதில் வல்லவர். நாளும் வழிப்பறிக் கொள்ளையிடுவதையே தம் தொழிலாகக் கொண்டமையால் அம்பு எய்தித் தாக்குதலில் புலமை பெற்றவராகத் திகழ்ந்தனர்.

ஒடுங்காடு என்னும் ஊர் நீண்ட அடிப்பாகத்தினையுடைய பலா மரங்களைக் கொண்டது. கரிய நிறமுடைய இரலைமாண்கள் உறங்கும் பரற்கற்களால் உயர்ந்த கற்குவியலின்கண் அஞ்சாமையுடைய மழவர், உழவுத் தொழில் போன்று ஆக்களைக் களவு மேற்கொள்வதற்கு வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்தியதை,

**“..... இருங்கேழ்
இரலை சேக்கும் பரலுயர் பதுக்கைக்
கடுங்கண் மழவர் களவுழ வெழுந்த
நெடுங்கால் ஆசினி ஒடுங்காட்டு”**

(அகநா. 91 : 9-12)

இப்பாடலடிகளில் இடம்பெறும் "மழவர்- வீரர். களவு உழவு எழுந்த - களவாகிய உழவுக்கு எழுந்த: அஃதாவது, உழவுத் தொழில் போலக் களவையே தன் வாழ்வுத் தொழிலாகக் கொண்ட மழவர் என்க"¹⁵ என்பர்.

மழவர், வேளாண் மக்கள் உழவுத் தொழிலையே தம் வாழ்வியல் தொழிலாகக் கொண்டிருப்பதைப் போன்று பரற்கற்கள் நிறைந்த கற்குவியல்களை மறைவிடமாகக் கொண்டு வழிச்செல்வாரிடத்து அம்பு எய்தித் தாக்கி, அவரிடத்துள்ள பொருள்களைக் கைப்பற்றுதலைத் தம் வாழ்வியல் தொழிலாகக் கொண்டனர்.

மழவர், வழிச்செல்வாரை அலறும்படித் தாக்கி ,அவர்களுடைய கைப் பொருள்களைக் கவர்ந்து கொள்ளும் களவுத் தொழிலை மேற்கொள்ளக் கூடியவர். இத்தொழிலை ஏர்த் தொழில் போன்று வாழ்வியல் தொழிலாகக் கொண்டுள்ள கொடுமையுடையோர்.

**“அத்தஞ் செல்வோர் அலறத் தாக்கிக்
கைப்பொருள் வெளவுங் களவேர் வாழ்க்கைக்
கொடியோர்”**

(பெரும்பா. 39-41)

என்னும் அடிகளில் இடம்பெறும் "அலற - அஞ்சி ஓலமிட, தம்மைக் கண்டவுடன் அஞ்சி அலறுவாரையும் இரங்காது தாக்கி என்றவாறு"¹⁶ என்றும் மழவர் என்போர் குறித்து "எர்த்தொழில் வாழ்க்கைக்குப் பயனாக மேற்கொள்ளுவது போன்று இவர் களவுத் தொழிலை மேற்கொண்டு அதனாலேயே உயிர் வாழ்வோர் என்றவாறு. பிறர் பொருள் கவர்தலோடன்றி அவரையும் அலறத் தாக்குவோராகலின் கொடியோர் என்றவாறு"¹⁷ என்றும் கூறுவர். மழவர், களவுத் தொழிலைக் கொண்டு உயிர் வாழ்வோர். தம்மைக் கண்டு அஞ்சி ஓடுவாரிடத்தும் இரக்கங்கொள்ளாது அவரிடத்துள்ள பொருள்களைக் கைப்பற்றி அவரையும் தாக்குதல் உண்டு.

கல்வி அறிவில்லா மழவர், அச்சத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய பாலை நில வழியில் வில்லினை இடப்பாகத்தில் கொண்டு, ஆறலைத்தற்பொருட்டு வழிப்போவாரை எதிர்பார்த்திருப்பர்.

"கல்லா மழவர் வில்லிடந் தழீஇ

வருநர்ப் பார்க்கும் வெருவரு கவலை"

(அகநா. 127 : 15-16)

இதில் இடம்பெறும் 'கல்லா மழவர்' என்பதற்கு "ஆறலைக்குந் தீவினையை நயந்து செய்தற்குக் காரணம் கூறுவான் கல்லா மழவர்" என்று விளக்கம் கூறுவர்

உணவு

மழவர், பல பூக்கள் நிறைந்த காட்டில் தங்குதற்குரிய சுருங்கிய நிழலிடத்துத் தங்கி, இளைய பசுவினைக் கொண்டு அதன் ஊனைத் தின்றதை,

"பல்பூங் கானத் தல்குநிழல் அசைஇத்

.....மழவர்

நாகா வீழ்த்துத் திற்றி தின்ற"

(அகநா. 249 : 11-13)

என்பது புலப்படுத்தும். மழவர், பசுவின் ஊனை விரும்பி உண்டனர். இவ்விறைச்சியானது புரதச்சத்து மற்றும் இரும்புச் சத்து நிறைந்த உணவாகக் கருதப்படுகிறது.

மழவர், வலிமையான வில்லினை உடையவர். உப்பு வணிகர், சமைத்து உண்டவுடன் கைவிட்டுச் சென்ற கல் அடுப்பில், மணம் உண்டாகக்கூடிய விதத்தில் இறைச்சியைச் சமைத்து உண்டனர்,

"உமண்சாத் திறந்த ஒழிகல் அடுப்பின்

நோன்சிலை மழவர் ஊன்புழுக் கயரும்"

(அகநா. 119 : 8-9)

என்பது உணர்த்தும். மழவர், வில்லாற்றலில் சிறந்து விளங்கினார். பாலை நில வழியில் செல்லும்போது இறைச்சியை உணவாகச் சமைத்து உண்டனர்.

மழவர், இனிமையுடைய பண்ணியாரங்களை உணவாக உட்கொள்ளுதல் உண்டு.

“தீம்பழல் வல்சிக் கழற்கால் மழவர் “

(மது. காஞ். 395)

இவ்வடியில் இடம்பெறும் "தீம்பழல் - இனிதாய் உட்கூடாயிருக்கும் ஒரு பண்ணியாரம்"¹⁹ஆகும்.

மழவர், சிவந்த ஊன்கறி தோன்றாதவாறு துவரை, அவரையால் அரைக்கப்பட்ட வெண்மைநிறத் துவையலையும் வெண்மையான ஊன் கலந்தமைத்த சோற்றையும் உண்ணக்கூடியவர்,

“செவ்வூன் றோன்றா, வெண்டுவை முதிரை

வாலான் வல்சி மழவர்”

(பதி.பத்-ஆறாம் பத்து. 55: 7-8)

இதில் "செவ்வூனும் மிக்க துவரையும் கலந்து அரைத்த துவையாதலால் 'வெண்டுவை' யென்றும், சிவந்த வூனாயினும் அத்துவையில் தம் செம்மை தோன்றாதாயினமையின் செவ்வூன் தோன்றா"²⁰ வென்றும் கூறினார். முதிரை என்பது "துவரை, அவரை முதலாயின."²¹ "வாலான் என்றது வெள்ளிய நிணமிக்க வூனாயிற்று. துவையிலும் வல்சியிலும் ஊனே மிகுந்து நின்றலால், இம்மழவர் சோற்றினும் ஊனே பெரிதுண்பரென்பது பெறப்படும்."²²

இவற்றால் மழவர், இனிப்புச்சுவை மிக்க பண்ணியாரங்கள், துவரை, அவரை போன்ற புரதச் சத்துமிக்கப் பருப்புகளுடன் ஊனை மிகுதியாகக் கலந்து அரைத்த துவையல், ஊன் கலந்த சோறு ஆகியவற்றை விரும்பி உண்டனர். எத்தகைய உணவாயினும் அதில் இறைச்சி முக்கியத்துவம் பெற்றது.

தொகுப்புரை

இவ்வாறு மழவர் போர்த்திறம், ஆநிரை கவர்வதல் இவற்றில் வல்லவர்களாக மட்டுமன்றி ஆறலை கள்வராகவும் திகழ்ந்தமை பெறப்படுகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

- [1]. தமிழகத்தில் கோசர்கள், கோவிந்தன், கா., ப. 29, முதற்பதிப்பு: 1960, அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை-17.
- [2]. பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும் (இரண்டாம் பகுதி), சோமசுந்தரனார், பொ.வே., ப.169, முதற்பதிப்பு: 1956, திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட், சென்னை-1.
- [3]. மேலது, ப.108

- [4]. அகநானூறு (மூலமும் உரையும்)-புத்தகம்-1, செயபால், இரா.,(உ.ஆ), ப.564, முதற்பதிப்பு: 2004, நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை-98
- [5]. அகநானூறு மணிமிடை பவளம், சோமசுந்தரனார், பொ.வே., ப.224, முதற்பதிப்பு: 1970, திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட், சென்னை-1.
- [6]. சேர மன்னர் வரலாறு, துரைசாமி, ஓளவை சு., பக். 84-85, முதற்பதிப்பு: 2021, ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம், சென்னை-17.
- [7]. பதிற்றுப்பத்து மூலமும் விளக்க உரையும், துரைசாமிப்பிள்ளை, ஓளவை சு., ப.72, மறுபதிப்பு: 1995, திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட், சென்னை-18.
- [8]. நற்றிணை மூலமும் விளக்கவுரையும், பாகம்-1, துரைசாமிப்பிள்ளை ஓளவை சு., ப.267, முதற்பதிப்பு: 2010, பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை -8
- [9]. அகநானூறு களிற்றியானை நிரை, சோமசுந்தரனார், பொ.வே., ப.365, முதற்பதிப்பு: 1970, திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட், சென்னை-1.
- [10]. மேலது, ப.142
- [11]. அகநானூறு மணிமிடைபவளம், சோமசுந்தரனார், பொ.வே., ப.39, மறுபதிப்பு: 1974, திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட், சென்னை-1.
- [12]. மேலது ப.39.
- [13]. நற்றிணை மூலமும் விளக்கவுரையும் - பாகம்-2, துரைசாமிப் பிள்ளை, ஓளவை.சு., ப.782, முதற்பதிப்பு:2011, பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை-8.
- [14]. மேலது ,ப.782
- [15]. அகநானூறு (மூலமும் உரையும்) - புத்தகம்-1, செயபால், இரா. (உ.ஆ), ப.275, முதற்பதிப்பு: 2004, நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை-98.
- [16]. 16.பெரும்பாணற்றுப்படை, சோமசுந்தரனார், பொ.வே., ப.30, மறுபதிப்பு:1972, திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட், சென்னை-1.
- [17]. மேலது, ப.30
- [18]. அகநானூறு மணிமிடைபவளம், சோமசுந்தரனார், பொ.வே., ப.25, மறுபதிப்பு: 1974, திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட், சென்னை-1.
- [19]. பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும் (இரண்டாம் பகுதி), சோமசுந்தரனார், பெ.வே., ப.108, முதற்பதிப்பு: 1956, திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட், சென்னை-1.
- [20]. பதிற்றுப்பத்து மூலமும் விளக்க உரையும், துரைசாமிப்பிள்ளை, ஓளவை சு., ப.265, மறுபதிப்பு:1995, திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட், சென்னை-18.
- [21]. மேலது,ப.265
- [22]. மேலது,ப.265